

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

10 MAART 1995

ONTWERP VAN DECREET

**tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling
in het Vlaamse Gewest**

AMENDEMENTEN

I. AMENDEMENTEN

voorgesteld door de heer J. Laverge

Artikel 7

Paragraaf 3 weglaten.

VERANTWOORDING

Het verlenen van een erkenning voor één jaar en het jaarlijks hernieuwen van deze erkenning zal voor een immense administratieve rompslomp verantwoordelijk zijn.

Bovendien kan men zich de vraag stellen welke de financiële implicaties zijn voor het organiseren van dit erkenningssysteem.

De strakke reglementering verhoogt nodeloos de drempel voor het privé initiatief.

Zie :
700 (1994-1995)

— Nr. 1: Ontwerp van decreet

Artikel 8

A. In § 1, 8° **weglaten.**

VERANTWOORDING

Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Vlaamse regering om de criteria van professionele deskundigheid in te vullen. Op die wijze kan immers vrijspel worden gegeven aan de Vlaamse regering zonder dat de Vlaamse Raad inspraak heeft. Bovendien rijst de vraag aan de hand van welke criteria de professionele deskundigheid kan worden bepaald.

B. In § 1, 17°, 21° en 23° **weglaten.**

VERANTWOORDING

De te strakke reglementering en verplichtingen die worden opgelegd werken drempelverhogend en fnuiken het privé-initiatief.

Artikel 12

Dit artikel weglaten.

VERANTWOORDING

Bona fide bureaus die door een nalatigheid niet aan de voorwaarden voldoen en bijgevolg hun erkenning verliezen, worden eveneens gevisieerd door dit artikel. Dit artikel is te verregaand.

Artikel 14

Het eerste lid weglaten.

VERANTWOORDING

De te strakke reglementering en verplichtingen die worden opgelegd werken drempelverhogend en **fnuiken** het prive-initiatief.

J. LAVERGE

II. AMENDEMENTEN

voorgesteld door de heer E. Schuennans

Artikel 8

In § 1, 9° op de tweede, derde, vierde en vijfde regel de zinsnede „hetzij een uitzendbureau bedoeld in artikel 7, 1° van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers,” weglaten.

VERANTWOORDING

De in de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet vermelde motivering als zou de scheiding tussen bemiddeling enerzijds en uitzendarbeid, outplacement en sociale secretariaten anderzijds, bedoeld zijn om te vermijden dat werknemers, werkzoekenden maar ook werkgevers door éézijdige verwijzingssystemen rechtstreeks of onrechtstreeks gebonden zijn aan één bureau, waardoor hun vrijheid in het gedrang zou komen, overtuigt in het geval van de uitzendkantoren geenszins.

Voor de outplacementbureaus ligt de zaak **wél** enigszins anders. Bij de bespreking van het decreet op outplacement, werving en selectie werd geopteerd voor het gescheiden houden van de twee betreffende activiteiten, omdat gezien de zeer specifieke situatie waarbinnen dan geopteerd wordt er wel degelijk een zeker gevaar bestond voor het creëren van een „gesloten circuit” dat zowel voor werkzoekenden als voor werkgevers sub-optimale resultaten kon genereren (zie hiervoor o.a. het verslag van de desbetreffende commissiebesprekingen [Stuk 172 (BZ 1992) – Nr. 5]). De scheiding tussen deze activiteiten vormt in dit specifieke geval dus wel degelijk een waarborg voor een grotere betrouwbaarheid van de betrokken respectievelijke dienstverleningen.

Ook voor de scheiding tussen arbeidsbemiddelingsactiviteiten enerzijds en de activiteiten van sociale secretariaten anderzijds kan begrip worden opgebracht. Sociale secretariaten oefenen **immers een zeer** specifieke taak uit die hen niet oer definitie de know-how en de bekwaamheid verschaft om aan arbeidsbemiddeling te gaan doen. Daarenboven kan ook van op een ander – in wezen meer psychologisch – vlak een zekere reticentie voor het mengen van beide activiteiten worden beargumenteerd. Door een vermenging van de functies van sociaal secretariaat en **arbeidsbemiddeling** zou er immers een toestand ontstaan waarbij in hoofde van het sociaal secretariaat een **té** sterke greep ontstaat op de sociaal- en arbeidsrechtelijke componenten van de bij de arbeidsverhouding betrokken partijen.

Geen van de hierboven genoemde argumenten gaat echter op voor de uitzendbureaus.

Zowel het inhoudelijke aspect van de uitzendkracht (wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers en de CAO's van 18 december 1990) als de erkenning van de uitzendbureaus (decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest) zijn op zich reeds dusdanig strikt gereguleerd dat er tussen **uitzendarbeid** en arbeidsbemiddeling per definitie steeds een strikte aflijning zal blijven bestaan. In hoofde van de **werkloze/werkzoekende/uitzendkracht** zal er dus zeker nooit enige dubbelzinnigheid kunnen bestaan omtrent de relatie waarbinnen hij zich bevindt.

Als rechtsfiguren zullen uitzendarbeid en arbeidsbemiddeling derhalve steeds twee duidelijk onderscheiden elementen blijven. In de uitzendverhouding is het uitzendkantoor de werkgever van de uitzendkracht, **terwijl** in de **arbeidsbemiddelingsverhouding** de arbeidsbemiddelaar te allen tijde slechts tussenpersoon kan zijn. Gezien de beide „dienstverleningen” zo onderscheiden zijn kan **er dan** ook nauwelijks gevaar bestaan voor het hogervermelde fenomeen van het „gesloten circuit”. Iemand die zich aanbiedt om als uitzendkracht te werken verkijst immers vaak — om een grote diversiteit van redenen — deze zeer **specifieke** vorm van **tewerkstelling**, en is niet per definitie op zoek naar een vaste betrekking. Van **de andere kant uit** bekeken daarentegen, blijkt uit de **praktijk** dat een werkgever die beroep doet op **een** uitzendkracht deze — mits een gunstige evaluatie — wel degelijk soms een contract voor onbepaalde duur aanbiedt. Het staat de uitzendkracht dan echter volledig vrij om daar al dan niet op in te gaan. Het uitzendbureau als dusdanig zit er dan echter voor **niks** tussen. Integendeel, doordat hun beste uitzendkrachten zo vaak een vaste betrekking krijgen aangeboden, verliezen de uitzendkantoren permanent hun meest valabele elementen.

Het verbod op private arbeidsbemiddeling zoals dat tot op heden bestond, gekoppeld aan het **wél** toelaten van uitzendarbeid heeft in de praktijk dus voor de paradoxale situatie gezorgd dat werkgevers de rechtsfiguur van de uitzendkracht zijn gaan gebruiken om mensen op de werkvloer te evalueren met het oog op een definitieve aanwerving. De uitzendbureaus zijn hierdoor — geheel buiten hun toedoen om — ten dele tot „de facto arbeidsbemiddelaars” geworden.

Het ontwerp van decreet staat dan ook haaks op de realiteit wanneer het nu een totale scheiding wil aanbrengen tussen de bureaus voor **arbeidsbemiddeling** en uitzendarbeid. Het ware daarenboven op zijn minst onverstandig om de enige mensen die ter zake private arbeidsbemiddeling — zelfs al is het onrechtstreeks — ervaring hebben uit te sluiten van die arbeidsbemiddeling op het ogenblik dat ze ten dele wordt opgesteld voor de **private** sector. Ook belangrijk is dat de hoge **kwaliteitsstandaarden** die de uitzendbureaus tot **nog toe** hebben gehanteerd bij hun uitzend-dienstverlening door het niet uit-

sluiten van samenwerking gemakkelijker kan getransporteerd worden naar de arbeidsbemiddelingssector.

Terloops weze trouwens opgemerkt dat het Vlaamse Gewest enkel bevoegdheid heeft kunnen nemen voor het erkennen van uitzendbureaus door hun taak voor te stellen als een vorm van arbeidsbemiddeling. Artikel 6, § 1, IX van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen dat bepaalt in beginsel immers enkel dat de gewesten bevoegd zijn voor de arbeidsbemiddeling. In de parlementaire voorbereiding bij de bijzondere wet wordt echter herhaaldelijk benadrukt dat onder de term „arbeidsbemiddeling” onder meer de erkenning van uitzendbureaus dient te worden verstaan. De Raad van State, afdeling wetgeving, kon dientengevolge in haar advies bij de bijzondere wet van 8 augustus 1980 niet anders dan tot het besluit komen dat uit de diverse herhalingen in de parlementaire voorbereiding moet worden afgeleid dat het de bedoeling van de bijzondere wetgever is geweest om de erkenning van de uitzendbureaus als „een zaak van arbeidsbemiddeling” aan de gewesten toe te vertrouwen. De Raad van State voegt er daarenboven aan toe dat de bevoegdheid van de gewesten, wat de erkenning van uitzendbureaus betreft, zowel de normering als de toepassing van de norm omvat. Het komt dan ook onlogisch over dat de Vlaamse overheid via dit ontwerp van decreet op de arbeidsbemiddeling een radicaal andere optie lijkt te willen lichten.

Concluderend kan dus gesteld worden dat zowel praktische als juridische argumenten pleiten tegen de absolute scheiding van uitzendarbeid en arbeidsbemiddeling. De beide types van argumentatie mogen **afzonderlijk** genomen door sommigen misschien niet voldoende doorslaggevend worden geacht, maar het bijna „organisch” verband tussen arbeidsbemiddeling en uitzendarbeid kan zeker niet meer genegeerd worden wanneer de beide argumentaties aan elkaar gerelateerd worden.

Artikel 28

Dit artikel weglaten.

VERANTWOORDING

Hierbij kan inhoudelijk verwezen worden naar de verantwoording van het amendement op artikel 8.

Het moge echter wel duidelijk zijn dat er, inzoverre één enkele rechtspersoon tegelijk aan uitzendarbeid en arbeidsbemiddeling wil doen, nog steeds twee onderscheiden erkenningen vanwege twee verschillende erkenningscommissies zullen nodig zijn. Deze dubbele controle moet er garant voor staan dat alle misbruik per definitie uitgesloten is.

E. SCHUERMANS
